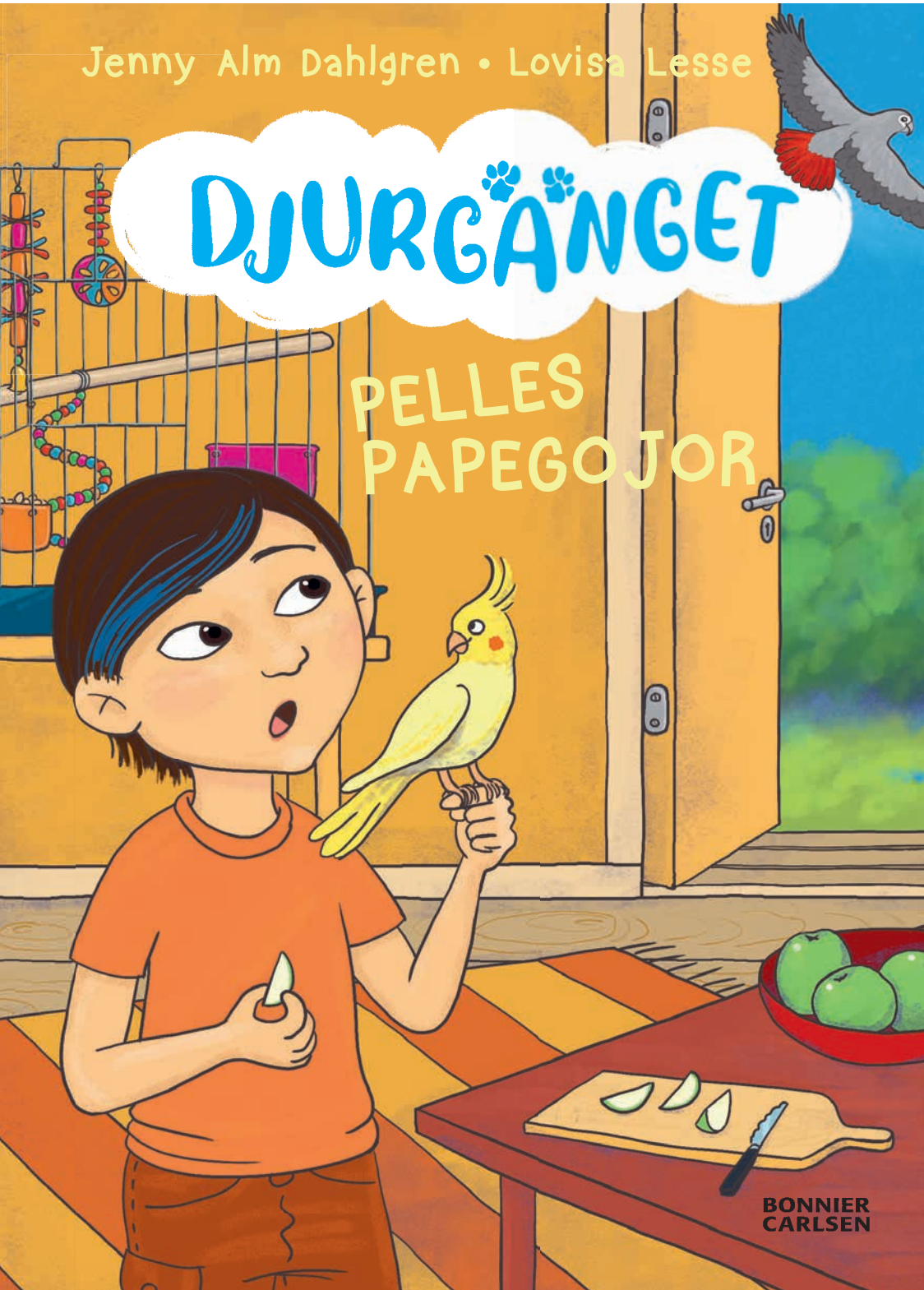

LÄTT ATT LÄSA

Jenny Alm Dahlgren • Lovisa Lesse

DJURGÅNGEN

PELLES PAPEGOJOR

BONNIER
CARLSEN

DJURGÄNGET

PELLES PAPEGOJOR

Jenny Alm Dahlgren
Lovisa Lesse

**BONNIER
CARLSEN**

PERSONER OCH DJUR I BERÄTTELSEN

Pelle

Elin

Kobran

Kungen

Mamma

Pappa

Ivar

Fröken Tina

Hilma

Karim

KAPITEL 1

Pelles skola ska ordna en festival i stadsparken. Det blir en massa folk, lotterier och kafé. Alla klasser ska uppträda på en scen.

Nu är det bara en vecka kvar.

– Vår klass ska sjunga den här låten, säger fröken Tina.

Från datorn hörs en glad sommarlåt.

– Vi visslar andra versen, säger Tina.
Kan ni vissla?

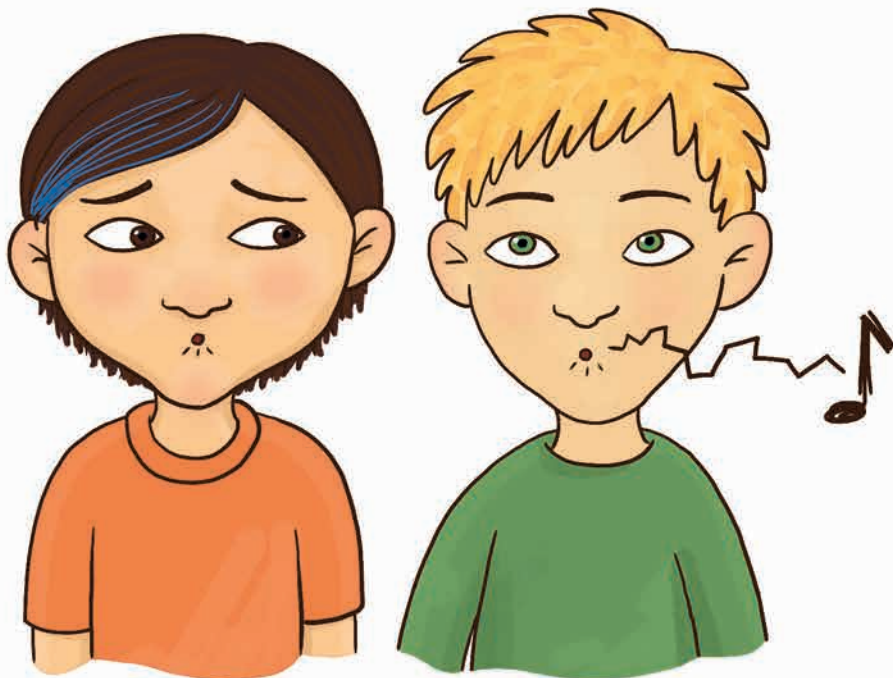
– Jaaa! ropar alla.

Alla utom Pelle. Han kan inte vissla.

Klassen övar på sången. Pelle formar läpparna så att det ska *se ut* som att han visslar.

Men det hörs inte ett ljud.

Pelle står bredvid Ivar som visslar starkast i klassen, men inte särskilt fint.

– Jag hör dig inte, Pelle. Vissla högre!
ropar Ivar och flinar.

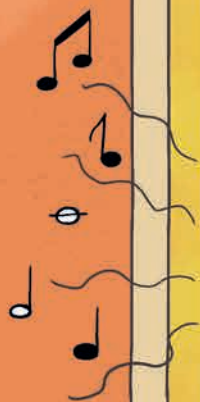

– Bry dig inte om honom, viskar
Karim till Pelle.

– Han vill vara bäst på allt,
suckar Hilma.

När Pelle kommer hem från skolan
hörs ett tjatter inifrån köket.

Det är papegojorna som vill ha mat.

De vill att Pelle eller hans syster Elin
ska mata dem.

Elin är äldre än Pelle. Men ändå känns hon som en lillasyster, tycker han.

Elin har en medfödd sjukdom, som gör att hon inte kan gå själv och inte prata så bra. Elin förstår inte heller allt som andra förstår.

Men Pelle tycker att hon ibland förstår *mer* än andra.

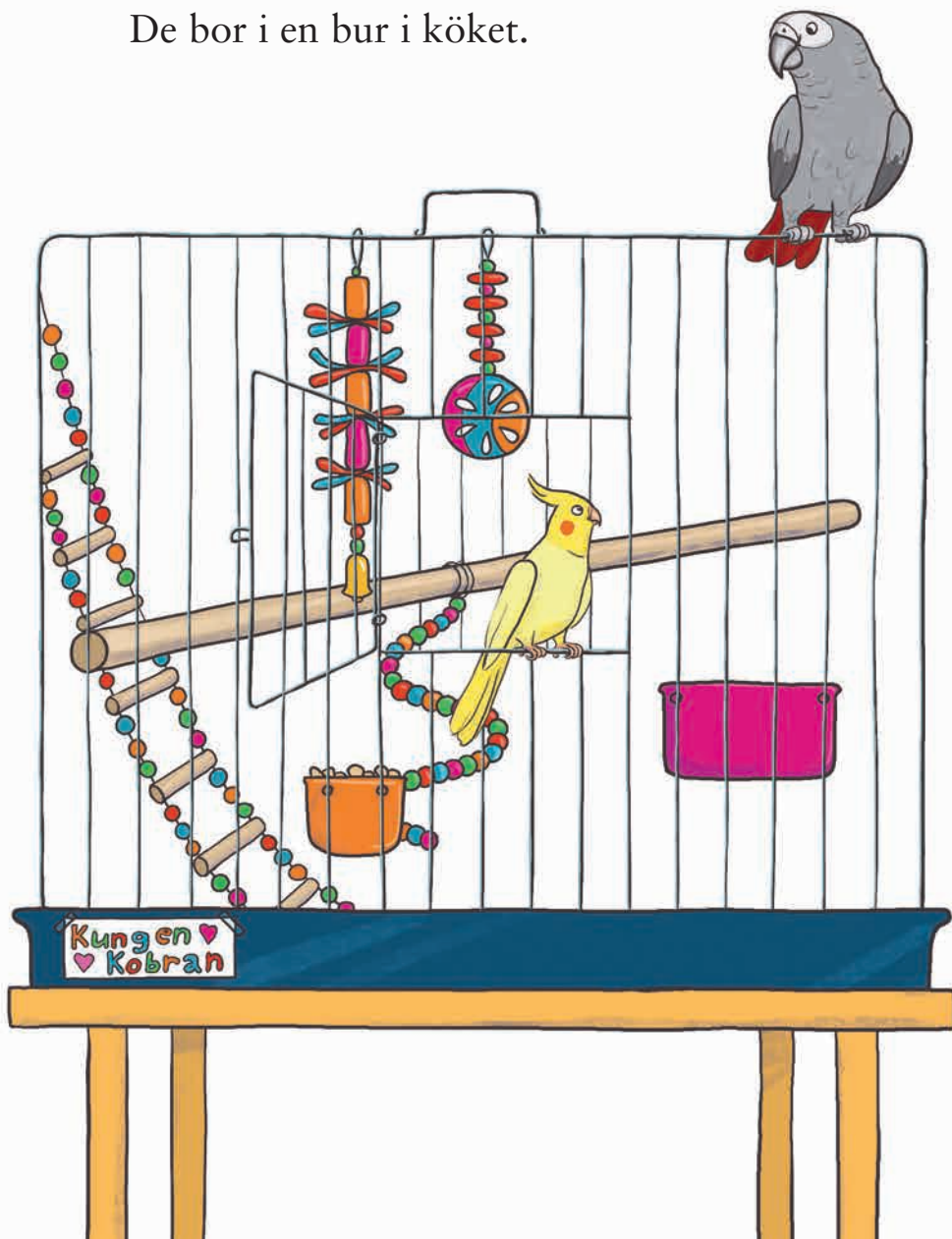
Fåglarna brukar få frukt till mellis.

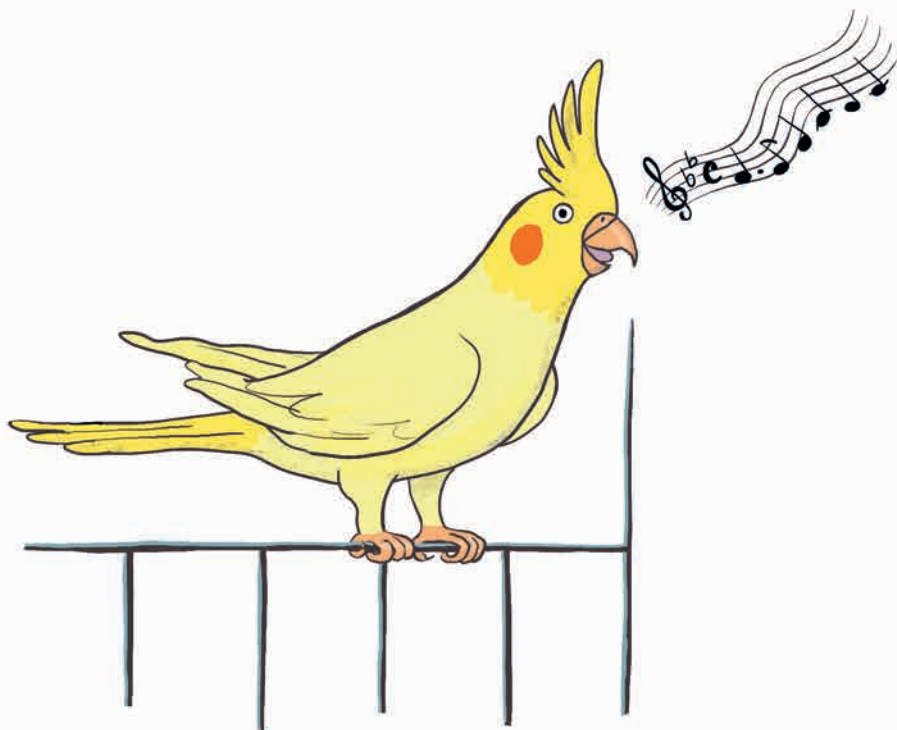
Pelle skär ett äpple i lagom stora bitar.

Papegojorna heter Kungen och Kobran.

De bor i en bur i köket.

Kungen har en ståtlig fjäderkam på sitt gula huvud och ser alltid festfin ut.

Kungen älskar att kvittra. Och han kan vissla hela den norska nationalsången.

Den har han lärt sig av Pelles pappa, som kommer från Norge.

Kobran är stor och grå, med röd stjärtfjäder. Han kan inte vissla – precis som Pelle – men är duktig på att prata.

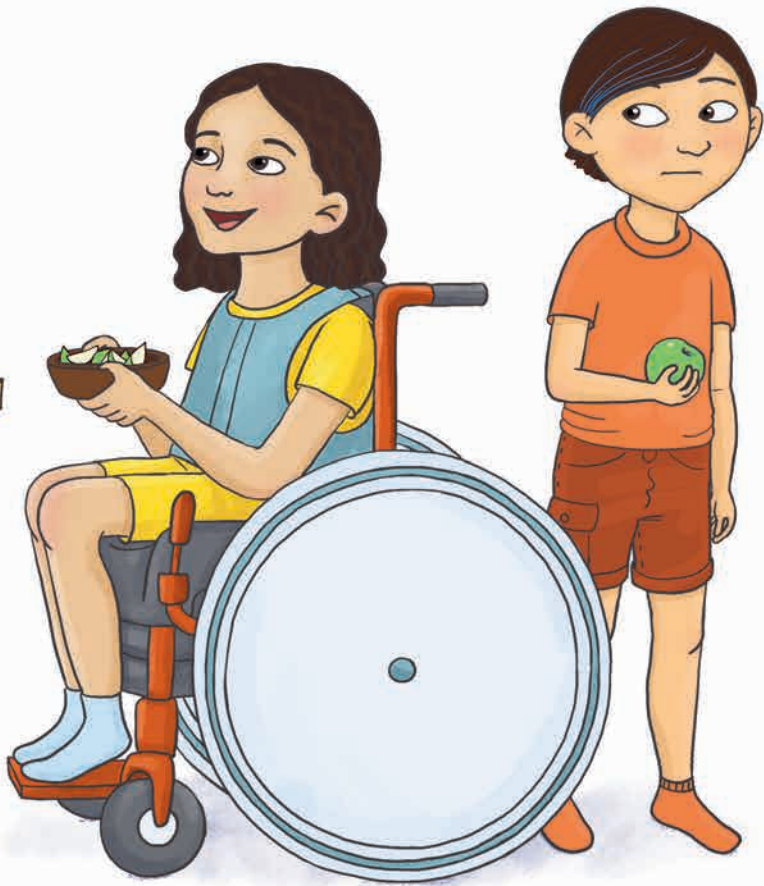

Kobran härmar ord som han hör ofta. Som ”*Skynda, skynda!*”.

Eller ”*Bravo, Elin!*” som mamma och pappa säger ofta. Våldigt ofta.

Elin tar matskålen och kör fram till fågelburen med sin rullstol.

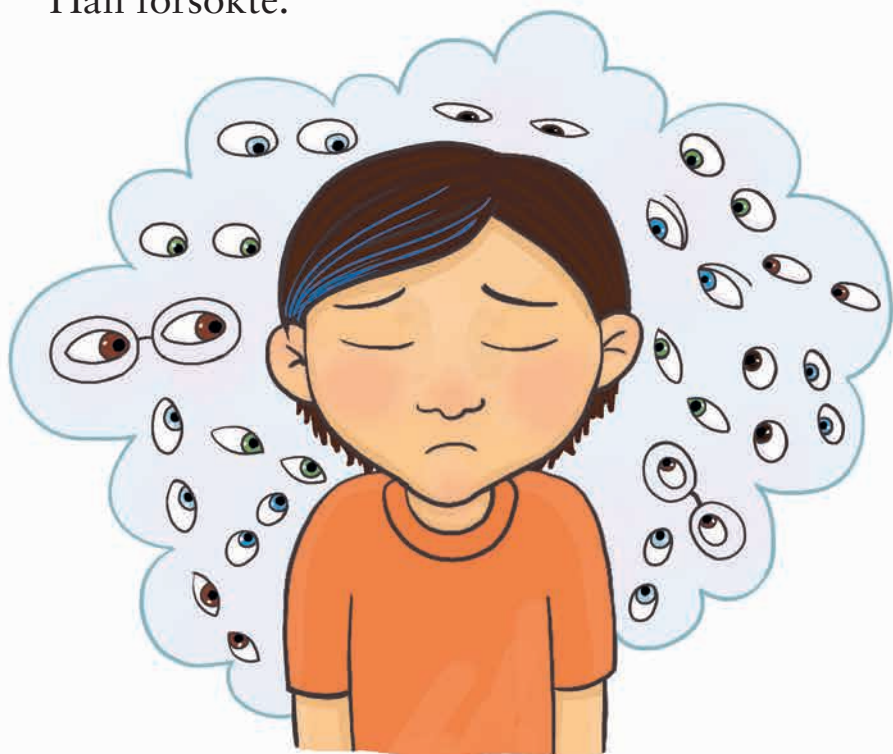

Pelle hatar rullstolen. Fast egentligen inte själva rullstolen. Den är ju jättebra för Elin.

Nej, problemet är *blickarna*.

Förr stirrade klasskompisarna ofta på rullstolen. Då visste inte Pelle vad han skulle göra.

Mamma sa att Pelle kunde stirra tillbaka. Han försökte.

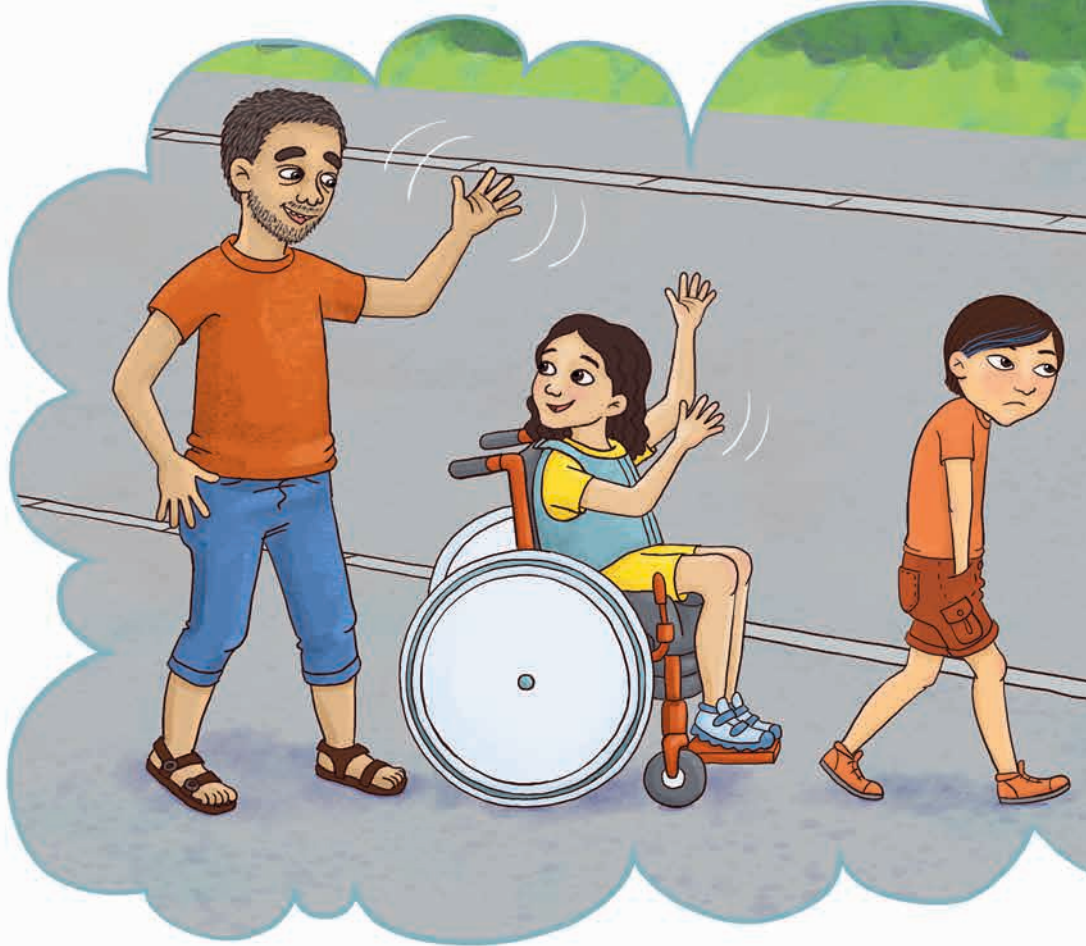

Men han har bara två ögon och klassen har 50 ögon tillsammans.

50 mot 2. Han förlorade varje gång.

Nu har klasskompisarna slutat titta.

Men överallt finns det nya människor
som stirrar på Elin och rullstolen.
Folk på bussen, i affären, på gatan.

– Bravo, Elin! säger mamma
när Elin har lämnat matskålen
i buren.

”Bravo, Elin!”
härmar Kobran.

Ingen säger "Bravo, Pelle!" fastän
äppelbitarna var perfekt skurna.

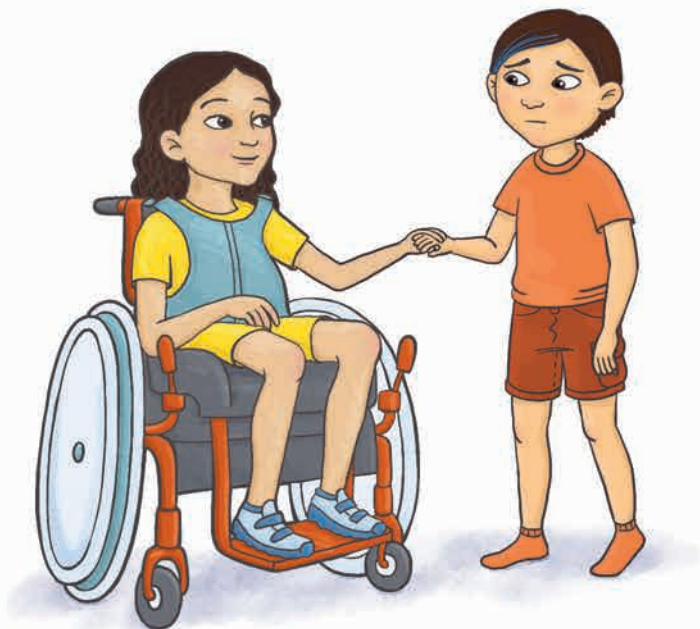
Men Kobran är glad och vill tacka.

Förr betts han ganska hårt. Därför fick han heta Kobran. Men nu är det bara mjuka näbb-pussar.

– Jaaa! ropar Elin. Pussa Pelle!

Det märks att Elin förstår hur Pelle känner. Hon ser och hör sånt som mamma och pappa inte tänker på.

Hon är så snäll. Det är nog därför Pelle blir arg och ledsen när folk stirrar på henne och rullstolen.

När Kungen har ätit upp äpplet
börjar han vissla den norska
nationalsången.

Pelle testar att forma läpparna på olika sätt.

Han blåser hårt och blåser löst,
men inte ett enda litet pip kommer
ur hans mun.

Det verkar ju så enkelt att vissla när
andra gör det!